

De Wegloopclub - Hoofdstuk 3

Ze zijn maar een paar uurtjes weg, hebben ze gezegd. Papa had zijn pak aan en een stropdas om. Mama had haar lippen gestift en haar blonde haar opgestoken. Ze gingen kennismaken met papa's nieuwe baas.

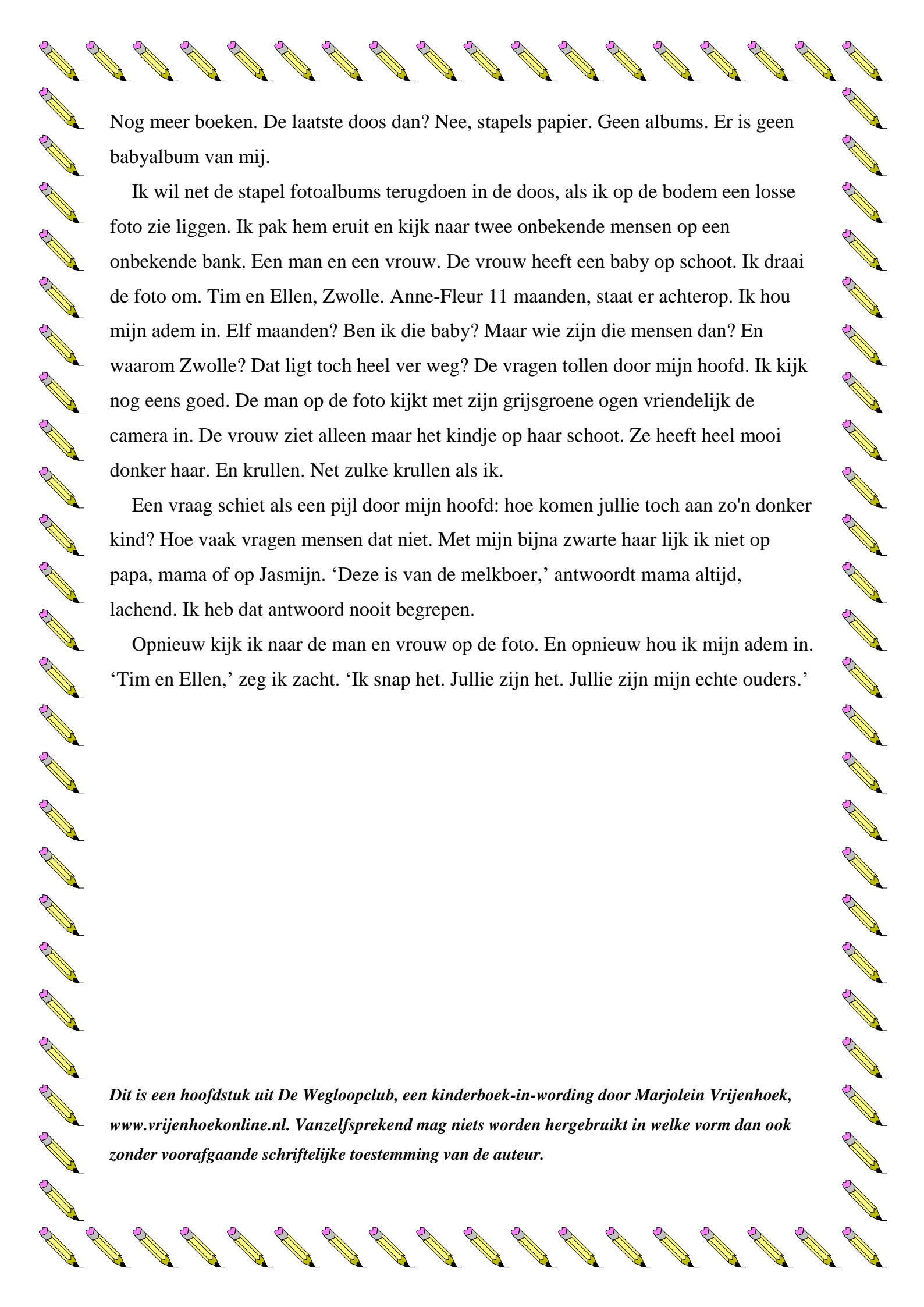
‘Jij bent groot genoeg om even op je zusje te passen,’ zei mama toen ze weggingen. ‘Jullie mogen wel even tv kijken.’

Jasmijn wil Netflix kijken. Ik zet de tv voor haar aan en ga naar mijn kamer. Niet dat ik daar iets te doen heb. Nou ja, er staan lege dozen. Daarin moet ik mijn boeken en speelgoed doen, voor de verhuizing. Er zit nog geen kraal of papiertje in een doos.

Helpen met verhuizen. Ze lijken wel gek. Ik wil die hele verhuizing niet eens! Boos loop ik naar Jasmijns kamer. Die heeft natuurlijk wel al een kast leeggeruimd. Net als papa en mama, zie ik als ik langs hun slaapkamer loop: de verhuisdozen staan opgestapeld tegen een muur.

De deur van het kantoortje staat open. Eigenlijk mag ik daar niet komen, het is een werkplek voor papa. Hij bewaart er allemaal belangrijke papieren en Jasmijn en ik hebben er niets te zoeken. Ik gluur naar binnen. Zoals ik al dacht staan ook hier verhuisdozen, veel al ingepakt. Vlak bij de deur staat een open doos, die tot de rand toe vol zit met fotoalbums. Ik herken meteen de vakantiefoto's van de afgelopen jaren. Ik ga op de grond zitten, pak album voor album uit de doos en blader er doorheen. Frankrijk, Italië, Spanje... allemaal mooie foto's van blije gezichten, zonnig weer en strand. Zelfs papa staat lachend op elke foto. De laatste vakantie is alweer twee jaar geleden. Sinds papa geen werk meer heeft, zijn we niet meer weggeweest.

Helemaal onder in de doos ligt een babyalbum. Voorop staat een grote foto afgedrukt van mama, met een bolle baby op haar arm. Jasmijn, zie ik meteen. Het hele album zit vol foto's van Jasmijn: in de box, slapend op schoot, bij opa, bij oma, in een stoeltje, aan tafel... Op de laatste foto staat ze lachend, haar handjes vol slagroom. Op het blad van de kinderstoel staat een taart met één kaarsje erop. Ik zoek in de doos naar zo'n album met mijn foto's. Maar er ligt geen album meer in. Geen vakantiefoto's, geen babyfoto's, niets van vóór de geboorte van Jasmijn. Waar is mijn babyalbum dan? Ik kijk in een andere doos. Die zit vol zwarte mappen. 'Belastingen', staat op de rug van een ervan geschreven. In weer een andere doos zitten allemaal boeken. Nog een doos.

Nog meer boeken. De laatste doos dan? Nee, stapels papier. Geen albums. Er is geen babyalbum van mij.

Ik wil net de stapel fotoalbums terugdoen in de doos, als ik op de bodem een losse foto zie liggen. Ik pak hem eruit en kijk naar twee onbekende mensen op een onbekende bank. Een man en een vrouw. De vrouw heeft een baby op schoot. Ik draai de foto om. Tim en Ellen, Zwolle. Anne-Fleur 11 maanden, staat er achterop. Ik hou mijn adem in. Elf maanden? Ben ik die baby? Maar wie zijn die mensen dan? En waarom Zwolle? Dat ligt toch heel ver weg? De vragen tolleren door mijn hoofd. Ik kijk nog eens goed. De man op de foto kijkt met zijn grijsgroene ogen vriendelijk de camera in. De vrouw ziet alleen maar het kindje op haar schoot. Ze heeft heel mooi donker haar. En krullen. Net zulke krullen als ik.

Een vraag schiet als een pijl door mijn hoofd: hoe komen jullie toch aan zo'n donker kind? Hoe vaak vragen mensen dat niet. Met mijn bijna zwarte haar lijkt ik niet op papa, mama of op Jasmijn. 'Deze is van de melkboer,' antwoordt mama altijd, lachend. Ik heb dat antwoord nooit begrepen.

Opnieuw kijk ik naar de man en vrouw op de foto. En opnieuw hou ik mijn adem in. 'Tim en Ellen,' zeg ik zacht. 'Ik snap het. Jullie zijn het. Jullie zijn mijn echte ouders.'

Dit is een hoofdstuk uit De Wegloopclub, een kinderboek-in-wording door Marjolein Vrijenhoek, www.vrijenhoekonline.nl. Vanzelfsprekend mag niets worden hergebruikt in welke vorm dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.